

ZWERVERN IN EEN MEIDENGROEP

“Hou maar op, ik blijf erbij, dat zij met mij gaan zwerfen in een meidengroep!”

Door: Anja Hendrix & Nena van den Oever

WOENSDAG 4 MEI

Na lang wachten was het dan eindelijk zo ver, ons eerste Zwerfweekend kon gaan beginnen. Iedereen werd om 15:30 verwacht in Budel-Schoot. Nadat iedereen zich had aangemeld en wist in welke groep ze zaten, deed de staf nog een laatste woordje waarbij we werden voorbereid op lange tochten. Het verschil in afstanden in vergelijking tot het voorgaande jaar werden op schaal weergegeven. In reactie daarop hebben we onze borst goed natgemaakt en zijn rond 16:30 naar een toen nog onbekende bestemming in de Ardennen vertrokken.

In totaal waren er 3 groepjes. Ieder groepje werd ergens anders gedropt. Wij zaten in groep 2 met 5 jongens en 7 meiden. Om 19:45 kwamen we aan bij onze dropplaats in Rochefort en kregen we onze eerste route om naar het subkamp te lopen. We kregen een kaart met daarop 2 verschillende coördinaten die uitgetekend moesten worden om te ontdekken waar we ons bevonden en waar we heen moesten. Nadat iemand dit berekend had, controleerde iemand anders van het groepje om te kijken of het klopte (later dit weekend is het belang van deze check check dubbelcheck gebleken).

Toen iedereen de laatste spullen had ingepakt en wij als groep nog een groepsfoto hadden gemaakt, konden we bepak en bezakt van start gaan. Een aantal bij ons in de groep hadden

een zelfgemaakte zangbundel bij zich en uit die zangbundel werd volop gezongen om de goede moed erin te houden. Tussendoor stopten we om even te pauzeren en te genieten van het mooie weer en het uitzicht. Toen het donker was, moesten we langs de weg goed opletten met wandelen, voor het verkeer was het niet altijd goed zichtbaar dat wij daar liepen. Ons laatste stuk hebben we in de bossen moeten afleggen. Dit was een heel avontuur. We moesten door de modder, het moeras en over hogen takken heen. Voor de een was dit gemakkelijker dan voor de ander en daarom werd er regelmatig op elkaar gewacht om de groep compleet te houden.

Na wat kilometers door het bos gewandeld (geklommen/gezwommen) te hebben, kwamen we aan bij ons eerste subkamp. Wat een heerlijk gevoel toen de backpacktassen af waren! Op het subkamp hebben we als eerste meteen de tent op gezet. Deze werd gemaakt van zeilen en touw over dikke takken van de bomen. Twee van onze groep gingen op zoek naar het piketpaaltje, waarin de tocht voor de volgende dag inzat. Een paar anderen van ons groep hadden al een kampvuur gemaakt waar we de rest van de avond gezellig samen hebben gezeten. Bij het kampvuur hebben we onze groep beter leren kennen: wie ben je, waar kom je vandaan en welke groep draai je bij Jong Nederland. Natuurlijk werden de vragen waar het echt om draait in het leven niet vergeten: waar hangt de meterkast, ►

Verslag zwerfweekend

- ▶ hoe wit zijn je benen (verschillende leden van onze groep hebben gestreden om de titel 'Campina-vertegenwoordiger') en welke kleur zijn je laarzen. Het was een vermoeide maar zeker een leuke eerste dag!

DONDERDAG 5 MEI

Na een goede nachtrust en een goed ontbijt met gekookte eieren, brood en koffie (waarvoor dank!) konden we er weer tegen aan. De eerste blaren werden nog snel afgeplakt door onze 'wondspecialist' Bianca. Rond 09:15 werden de tassen weer opgetuigd en werd gecontroleerd of ze bij iedereen goed zaten. Hierna konden we weer goed van start.

Deze dag begonnen we met een kompastocht. Vanuit ons subkamp moesten we door de bossen terug naar de weg. Dit was weer een heel avontuur, over de paden tussen de struiken door. In Zwerfweekend-jargon: we hadden een 'doorsteek' gemaakt. Eenmaal op de verharde weg aangekomen werd het berg op en berg af. Natuurlijk werd er ook deze dag volop gezongen uit de zangbundel en er werden eigen liedjes gemaakt. Onze groep hadden we de naam Meidengroep gegeven en ons lijflied is vanzelfsprekend ook Meidengroep van Kinderen voor Kinderen geworden, na een democratische stemming waarbij er 7 personen voor (toevallig vrouwelijk van geslacht) en 5 (toevallig mannelijk van geslacht) tegen hadden gestemd. Voor degenen die thuis nog willen oefenen, hierbij het refrein:

Hou maar op, ik blijf erbij, dat zij met mij gaan zwerven in een meidengroep. Dat is iets wat ik al tijden roep. Alles liever dan ... Hou maar op ik blijf erbij, dat zij met mij gaan zwerven in een meidengroep.

Na heel wat kilometers gelopen te hebben, klopte het op een gegeven moment niet meer. We kwamen ergens uit wat volgens ons niet goed zou zijn. Een paar jongens van de groep zijn een stukje van de route teruggelopen. Na ongeveer een half uur kwamen de jongens terug met het nieuws dat ze het goede pad hadden gevonden. Na een stukje terug te zijn gelopen, zijn we verder gegaan op het goede pad. Na dit pad moesten we een doorsteek maken door de weilanden. Op deze weilanden stond het gras erg hoog, wel bijna tot onze knieën. Dit was in de volle zon erg vermoeiend en zwaar. Na heel wat kilometers afgelegd te hebben kwamen we rond 13:30 eindelijk aan bij de activiteit.

Onze eerste activiteit was grotten. In de grotten konden we klimmen of rondwandelen/kruipen. In deze grotten was veel water en modder. Wij hadden er voor gekozen om in de grotten te gaan klimmen. Het klimmen in de grotten was een grote ervaring. Voor Anja was het een eerste ervaring in de grotten, en dan zijn de smalle spleetjes toch best een uitdaging. Nena had haar fantoomtas nog bij en dat is ook

behoorlijk lastig in zo'n krappe grot. Helaas was er weinig tijd omdat de ochtendtocht lang had geduurd, dus is het klimmen niet doorgedaan en zijn we de grotten via een alternatieve route afgedaald. Martine, Wouter en Bianca hadden alvast gekookt, zodat de rest na de grotten meteen konden eten en omkleden. We hadden niet veel tijd om rustig te kunnen eten dus het ging allemaal snel, snel, snel.

Nadat iedereen had gegeten en zich had opgefrist, zijn we in een rap tempo naar de trein gelopen. We hadden een uur om vier kilometer af te leggen. Als we de trein niet zouden halen, dan moesten we twee uur wachten. Hier hadden we geen zin in. Net op tijd was iedereen bij de trein en hadden we maar liefst een hele coupe voor ons zelf (of onze verschijning en de daarbij behorende aroma's hier debet aan zijn, weten we niet). De opstart, nadat we in de trein hadden gezeten, was even een moeilijk punt. Iedereen begon zijn voeten te voelen en het lopen was even op een lager pitje als voorheen. De keuze was dus ook vlug gemaakt toen we een terrasje tegenkwamen.

Hierna zetten we onze tocht voort, maar niet voor lang. Joris had een Jeep gespot en niet veel later zag hij ook de eigenaar. Tot onze vreugde sprak de beste man Nederlands en was hij bereid de tassen en twee tas-bewakers vlakbij onze eindbestemming af te zetten. De rest van de groep wandelde door, maar hoefde nu in ieder geval de backpacks niet meer te tillen. De jeep-chauffeur was een man met het hart op de juiste plaats

en had de rest van de groep opgehaald. Na het bijkomen van het avontuur zijn we verder gelopen richting ons tweede subkamp, met hier en daar nog wat foute route-inschattingen (en Nena die glorieus ten onder ging toen ze struikelde over een takje). Bij dat subkamp in de buurt zat een wasbeer in de bomen. Deze zat boven op de tak schuw te kijken wat er allemaal gebeurde. Eenmaal aangekomen bij ons subkamp merkte Bert dat hij zijn touw niet meer had en dat deze dus nog mooi bij subkamp 1 aan de bomen hing. In eerste instantie is er gekozen om gewoon in de open lucht te slapen, maar na een tijdje bij het kampvuur gezeten te hebben werd toch besloten dat dit te koud was (het vroom 's nachts). Anja en Bianca waren de enige die netjes hun tas hadden gepakt volgens de paklijst van het Zwerfweekend, dus we hadden gelukkig meer dan genoeg sisaltouw die het gewicht van het zeil redelijk kon houden. In de late uurtjes nadat we gezamenlijk wat drank, knakworsten en rookworsten hadden genuttigd werd het weer tijd om naar bed te gaan.

VRIJDAG 6 MEI

Na een stevig ontbijt en het afplakken van de blaren (dank Bianca!) konden we er allemaal weer tegen aan. Nadat we alles hadden verdeeld en een ronde hadden gelopen of we niets vergeten waren, konden we weer van start. Rond 08:30 stond iedereen weer met goede moed paraat. Het beloofde een "korte" tocht te worden. Deze ochtend stond een GPS tocht op het programma. Het waren ongeveer 18 punten. Het nadeel hiervan is dat je niet weet hoe lang ieder punt is. Nadat we het bos hadden verlaten, kwamen we op een onverharde weg uit. Hier leek geen einde aan te komen en Joris heeft meerdere malen bedacht hoe v er we terug zouden moeten lopen  ls we fout zaten. Gelukkig bleken Joris' onderbuikgevoelens niet juist. Gelukkig hadden we onze zangbundels nog en konden we volop met z'n allen zingen. Tussen het wandelen door genoten we volop van de natuur en de gezelligheid met z'n allen. Iedereen trok elkaar er doorheen. Onze groep was net een familie.

Na een tijdje zagen we een jeep staan en de spullen voor het bouwen van de vloten liggen. Yes, hier hadden we ook echt zin in, want het was lekker op het water met zulk warm weer. Bij het vlotvaren hadden ze nog een "verrassing" voor ons. We gingen die dag na het koken nog achttien kilometer mountainbiken,

maar we hoefden vanuit het vlotvaren niet naar de kookplaats te lopen. Dit was te ver weg dus mochten we met de jeep en de auto meerijden. Na dit goede nieuws konden we eindelijk gaan beginnen met vlotbouwen. Toen het vlot eenmaal klaar was, werd er nog een laatste foto gemaakt met iedereen die het vlot naar het water bracht. We konden er eindelijk op gaan zitten en gaan genieten van het weer. Tussendoor moesten we soms "onderduiken" om goed onder de taken of bomen door te komen. Het was een heel avontuur met veel gezelligheid, geklied met water en goede stuurmannen/vrouwen aan boord.

Toen we aan waren gekomen op de eindbestemming werd ons vlot uit het water gehaald. Ons knoopwerk, waar we zo goed ons best op hadden gedaan, mochten we weer loshalen. De touwen, het hout en de banden waren nu nat en stroef. Het

was soms een hele klus om de touwen uit de knoop te krijgen. Na het afbouwen van ons mooie vlot, werden we bij onze kookplek afgezet. Natuurlijk werd er tussen het koken en de afwas door de dagelijkse blaren doorgeprikt en afgeplakt door wondspecialist Bianca. We waren ruim van tevoren klaar en konden we in het gras nog genieten van het heerlijke weer tot we konden gaan mountainbiken. We hadden een snelle groep en een heel snelle groep. Rond 20:15 kwamen we helaas al weer bij het eindpunt aan. Voor ons gevoel was het alsof we net waren begonnen.

Daarna was het tijd voor weer een tocht. Ton had de coördinaten uitgetekend en omdat iedereen Ton blind vertrouwd(e) zijn we zonder een check check dubbelcheck op pad gegaan. Eenmaal aan het wandelen kwamen de liedjes weer tevoorschijn en gingen we als een speer. Op een gegeven moment kwam iemand erachter dat het iets niet klopte en is toen gaan kijken waar we zaten. Gelukkig stond er een plaatsnaambordje in de buurt.

En ja hoor, we zaten helemaal verkeerd op de kaart. Het bleek dat de beginco rdinaten verkeerd berekend waren, maar we konden wel doorlopen want we liepen per toeval goed. Tijdens de schemering kwamen we in de bossen met hoge takken, veel prikkels en moeras/modder. Het werd steeds donkerder en kouder en werd het dus moeilijk om te zien waar we precies liepen. We hadden besloten om samen terug te lopen naar de verharde weg en nog eens te kijken naar de coördinaten. Je zult het niet geloven maar ook die waren verkeerd.

Dat verklaarde waarom we er niet uitkwamen: we zaten in het verkeerde bos. Gelukkig kregen we op dat moment contact met het subkamp. Niels

Verslag zwerfweekend

- ▶ heeft een nachtelijke sprint getrokken en is naar de harde weg hardgelopen. Samen met hem moesten we nog een dik half uur lopen, maar we hielden de moed erin.

Uiteindelijk kwamen we pas rond 00:30 aan op ons laatste maar ongelooflijk mooie subkamp. Het kampvuur was al warm. We moesten alleen nog onze tent opzetten maar dit was zo gebeurd. De laatste avond hebben we met z'n allen nog heel wat pilsjes en drank achterover gewerkt. Tussendoor werden de knakworsten, rookworsten en gehaktballen warm gemaakt. Dit ging er na z'n wandeltocht goed in. Iedereen ging door tot in de late uurtjes en er werd even niet aan de blaren en pijnlijke voeten gedacht. Een aantal van onze groep besloten om buiten te slapen op hun luchtbed bij het kampvuur. Het was een geslaagde avond met veel gezelligheid!

ZATERDAG 7 MEI

Zaterdagochtend gingen we weer vroeg uit te veren en hadden we weer een luxe ontbijt met eieren en koffie. Opnieuw stond er een kompastocht op de planning, waarbij we begonnen met een doorsteek stijl omhoog de berg op. Het was een leuke tocht met veel creativiteit vanuit de staf. Halverwege de tocht hadden we een lange pauze boven op de berg met een prachtig uitzicht. Inmiddels werd het behoorlijk warm en hadden de meeste mensen geen last meer van 'zwoxels', maar eerder van een 'zwichaam'. Uiteindelijk kwamen we uit bij de laatste activiteit: klimmen. We konden drie parcoursen volgen, die verschilden in klimmethode en moeilijkheidsgraad. Vanwege de krappe tijd was het helaas niet voor iedereen mogelijk om alle parcoursen te klimmen, maar iedereen die wilde heeft in ieder geval kunnen klimmen.

Deze avond zouden we alle andere groepen en de staf zien op het hoofdkamp. Daarvoor moesten we wel op tijd bij de trein zijn. Ondanks dat we nu zonder backpack hoefden te lopen, was het een behoorlijke uitdaging om de trein te halen. Onze doorsteek mondde uit in een survivaltocht door pikkers en we moesten ± 2,5 kilometer in minder dan een half uur afleggen (en nog kaartjes kopen voor de trein). Terwijl 2 groepsleden aan het vechten waren met het Franse ticketapparaat, renden andere groepsleden naar de trein om hem staande te houden. De treinmachinist liet de trein wachten tot de rest van de groep er was. We hadden het gehaald!

Na de treinrit werd er samen met wat stafleden geproost op het mooie weekend. Nog geen uur later kwamen de andere 2 groepen ook langs dat terras en werd het één groot feest. Na een paar pilsners en speciaalbier was het tijd om naar het hoofdkamp te lopen. 's Avonds aan het kampvuur zijn er nog enkele stafleden genomineerd voor de Gouden Zwerfkei, maar geen enkel staflid had zo'n grote 'fout' gemaakt dat hij de Gouden Zwerfkei in ontvangst mocht nemen. Samen met de andere groepen is er nog tot in de vroege uurtjes flink gelachen, en natuurlijk ook gezongen. Naast 'meidengroep' is ook 'Piano Man' van Billy Joel een klassieker gebleken!

ZONDAG 8 MEI:

Rond een uur of 9 werden we ruw uit ons schoonheidsslaapje verstoord omdat het dak van ons hotel verwijderd werd door de staf. Tijd om op te staan! Na een ontbijtje met gebakken eitjes was het tijd om alle spullen in te pakken en op te ruimen. Een andere groep heeft nog een flinke ochtendgymnastiek gegeven tijdens het opruimen. Daarna was het tijd voor een groepsfoto en het uitzoeken van een zitplaats in een auto. Eenmaal in Budel-Schoot aangekomen werd er traditiegetrouw nog een frietje gegeten. Medegroepsleden, staf, en iedereen die geholpen heeft er een tof weekend van te maken: bedankt en tot volgend jaar!

